

Sygn. akt III Cz 1764/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy
w następującym składzie :

Przewodniczący - Sędzia SO Krystyna Hadryś

Sędziowie SO Andrzej Dyrda (spr.)

SR (del.) Marcin Rak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 3 lutego 2015 r.

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.

przeciwko dłużniczce J. K.

o świadczenie niepieniężne

w przedmiocie skargi dłużniczki na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bytomiu A. G. –
rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 postanowienia z dnia 2 maja 2013 roku w sprawie o sygn. akt KM 3247/11
ustalające koszty postępowania egzekucyjnego

na skutek zażalenia dłużniczki

na postanowienie Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 18 września 2014 r., sygn. akt I Co 681/13

postanawia :

- 1. oddalić zażalenie na rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 1;**
- 2. odrzucić zażalenie w pozostałej części.**

SR(del.) Marcin Rak SSO Krystyna Hadryś SSO Andrzej Dyrda

Sygn. akt III Cz 1764/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 września 2014 r. Sąd Rejonowy w Żorach odrzucił skargę dłużniczki J. K. na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bytomiu A. G. - postanowienie o ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego w części dotyczącej opłaty stosunkowej w sprawie KM 211/13 z wniosku wierzyciela (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C., jednocześnie ustalając, że w sprawie nie zachodzą podstawy do podjęcia czynności na podstawie art. 759 § 2 k.p.c. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że skarga została wniesiona po terminie – dopiero w dniu 23 maja 2013 r., podczas gdy postanowienie ustalające wysokość opłaty zostało dłużniczce doręczone w dniu 7 maja 2013 r. Nadto, okoliczności wskazane w skardze nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, zatem nie zachodziły podstawy do podjęcia czynności nadzorczych w trybie art. 759 § 2 k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła dłużniczka, domagając się jego zmiany poprzez uwzględnienie skargi dłużniczki w całości i zasądzenie od wierzyciela na jej rzecz kosztów postępowania, ewentualnie uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Żorach. Zaskarżonemu postanowieniu zarzuciła:

I. naruszenie przepisów postępowania, mające istotne wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 767 § 4 k.p.c. w zw. z art. 767³ k.p.c. w zw. z art. 133 § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez błędne zastosowanie i odrzucenie skargi, pomimo braku prawidłowego doręczenia postanowienia pełnomocnikowi dłużniczki,

- art. 759 § 2 k.p.c. poprzez błędne zastosowanie i uznanie, że w sprawie nie zachodziły podstawy do podjęcia przez Sąd czynności nadzorczych,

- art. 328 § 1 w zw. z art. 361 i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez zaniechanie sporządzenia uzasadnienia odpowiadającego obowiązkom wynikającym z przepisów prawa,

- art. 258 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 162 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie dowodów z wnioskowanych w w postępowaniu przez skarżącego świadków, którzy posiadali istotną wiedzę na temat okoliczności objętych postępowaniem

- art. 244 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 162 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z dokumentów załączonych do skargi dłużnika, podczas gdy dowody te miały wyjaśnić istotne okoliczności sprawy;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego postanowienia, który miał istotny wpływ na treść postanowienia poprzez przyjęcie, że skarga dłużniczki wniesiona została w dniu 23 maja 2013 r., podczas gdy wniesiona została w dniu 20 maja 2013 r., tj. z zachowaniem ustawowego terminu oraz poprzez przyjęcie, iż zakres podjętych przez Komornika Sądowego czynności nie uzasadnia podjęcia czynności nadzorczych oraz ustalenia opłaty stosunkowej w wysokości wskazanej przez dłużniczkę.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sygn. akt III Cz 1764/14

- 2 -

Zażalenie dłużniczki nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w myśl art. 764 § 4 k.p.c. skargę wnosi się do sądu w terminie tygodniowym od dnia czynności, gdy strona lub osoba, której prawo zostało przez czynność komornika naruszone bądź zagrożone, była przy czynności obecna lub była o jej terminie zawiadomiona, w innych wypadkach - od dnia zawiadomienia o dokonaniu czynności strony lub osoby, której prawo zostało przez czynności komornika naruszone bądź zagrożone, a w braku zawiadomienia - od dnia dowiedzenia się przez skarżącego o dokonanej czynności.

Niezasadny okazał się być zarzut dłużniczki, w którym twierdziła ona, że skarga złożona została z zachowaniem ustawowego terminu. Jak wynika ze zgromadzonych w toku postępowania dokumentów, postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wydane zostało w dniu 2 maja 2013 r., a doręczone dłużniczce w dniu 7 maja 2013 r. i od tej daty słusznie Sąd Rejonowy liczył bieg tygodniowego terminu do wniesienia skargi. Skarżąca podnosiła, że już w dniu 24 kwietnia 2013 r. ustanowiła pełnomocnika do reprezentowania jej w postępowaniu egzekucyjnym, skutkiem czego Komornik Sądowy zgodnie z przepisem art. 133 § 3 k.p.c., winien był dokonywać doręczeń na adres tego pełnomocnika. Zważyć jednak należy, że dłużniczka nie przedstawiła żadnego dowodu, z którego wynikałoby, iż przed datą 2 maja 2013 r. dokument pełnomocnictwa został skutecznie doręczony organowi egzekucyjnemu, podczas gdy w dokumentach z akt sprawy Km 211/13 znajduje się adnotacja, iż pismo z wnioskiem o obniżenie opłaty egzekucyjnej, do którego pełnomocnictwo to zostało dołączone, zostało doręczone Komornikowi dopiero w dniu 6 maja 2013 r.

Zatem w dacie wydania postanowienia skarżąca nie była - według wiedzy organu egzekucyjnego - reprezentowana przez pełnomocnika procesowego, a tym samym doręczenie nastąpiło osobiście do jej rąk zgodnie z art. 133 § 1 k.p.c. Złożenie skargi w dniu 20 maja 2013 r. nastąpiło zatem z przekroczeniem ustawowego terminu i słusznie Sąd na podstawie art. 767³ k.p.c. skargę tę odrzucił.

Trafnie również Sąd I Instancji stwierdził brak podstaw do podjęcia czynności z urzędu na podstawie art. 759 § 2 k.p.c., jakkolwiek istotnie uzasadnienie postanowienia w tej części może się jawić jako wyjątkowo lakoniczne. Nadzór judykacyjny z urzędu nad czynnościami komornika, obok nadzoru realizowanego za pomocą środków zaskarżenia (skarga na czynności komornika) stanowi instrument służący do poprawiania czynności egzekucyjnych pozostających w sprzeczności z przepisami egzekucyjnymi. Tymczasem dłużniczka nie wykazała, aby w postępowaniu Komornika Sądowego w przedmiotowej sprawie można było się dopatrzeć działania sprzecznego z prawem. Przeciwnie, czynności podjęte w sprawie wynikały z nałożonych na niego ustawowo obowiązków, opłata stosunkowa ustalona w oparciu o art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji jest prawidłowa, mieści się w dopuszczalnych ustawowych granicach, zaś dłużniczka nie wykazała, aby wystąpiły szczególne okoliczności uzasadniające jej obniżenie w trybie art. 49 ust. 7 w/w ustawy.

Sygn. akt III Cz 1764/14

- 3 -

Wymaga podkreślenia, że dokonując oceny nakładu pracy komornika w danej sprawie egzekucyjnej, konieczne jest uprzednie określenie punktu odniesienia, niejako wzorcowego nakładu pracy, z którym można by porównać nakład pracy poniesiony przez komornika w konkretnej sprawie, aby móc następnie ocenić ten nakład jako niski, normalny lub wysoki, lub też prościej – jako uzasadniający obniżkę opłaty i nieuzasadniający takiej obniżki. Nie można tracić z pola widzenia faktu, iż komornik działa na podstawie i w granicach prawa, a więc to przepisy określają kompetencje i zakres czynności komornika, w tym również i nakład pracy przy poszczególnych sposobach egzekucji. Zakładając racjonalność ustawodawcy należy uznać, iż określona w art. 49 ust. 1 u.k.s.e. wysokość opłaty egzekucyjnej odpowiada normalnemu nakładowi pracy poniesionemu przez komornika przy danym sposobie egzekucji, stąd obniżkę opłaty mógłby uzasadniać jedynie nakład pracy niższy, rozumiany w ten sposób, że komornik nie wykonałby, bądź też wykonałby wadliwie konkretne, prawem przewidziane czynności. Trudno czynić komornikowi zarzut, że przykładowo w toku egzekucji z rachunku bankowego jego czynności ograniczają się w zasadzie do wysłania zajęcia wierzytelności do banku prowadzącego rachunek dłużnika. Nie można oceniać nakładu pracy w oderwaniu od wskazanego przez wierzyciela sposobu egzekucji, gdyż prowadziłoby to do wniosku, że każdorazowo wskazanie przez wierzyciela sposobu egzekucji niewymagającego podjęcia wielu absorbujących i kosztownych czynności przez komornika samo w sobie stanowiłoby przesłankę obniżenia opłaty. Należy także pamiętać, że sam ustawodawca zróżnicował wysokość opłaty stosunkowej w zależności od sposobu egzekucji, dokonując już niejako oceny nakładu pracy komornika i uznając ten nakład za mniejszy przy niektórych sposobach egzekucji (np. egzekucja z rachunku bankowego, egzekucja z wynagrodzenia za pracę) – zmniejszył wysokość opłaty stosunkowej, w pozostałych przypadkach pozostawiając ją na poziomie 15% (zob. P. Biezuński, Wniosek o obniżenie wysokości opłaty egzekucyjnej. Komentarz praktyczny, ABC nr 145004).

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy, a w szczególności analiza postępowania egzekucyjnego przeprowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bytomiu A. G., nie pozwalają na stwierdzenie, że w wykonaniu swoich obowiązków w jakikolwiek sposób uchybiła nałożonym na nią przepisami prawa obowiązkom, przeciwnie - podjęła ona wszystkie czynności wymagane przy tym sposobie egzekucji, co ostatecznie doprowadziło do wyegzekwowania w całości dochodzonej należności.

Z przytoczonych wyżej względów Sąd Odwoławczy, w pełni podzielając zaskarżone postanowienie, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., oddalił zażalenie.

SR(del.) Marcin Rak SSO Krystyna Hadryś SSO Andrzej Dyrda